

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez tribunal de commerce de Paris (Francja) w dniu 2 czerwca 2021 r. – AA, BB, małżonka AA, Groupe AA SNC, SI, AM, RH, RT, OE, MD, CJ, MI, Brouard-Daude SCP w osobie Xaviera Brouarda działającego w charakterze likwidatora Groupe AA SNC / Allianz Bank SA, Allianz France SA, następcą prawnym Métropole SA, Abitbol & Rousselet SCP w osobie Frédérica Abitbola działającego w charakterze sądowego zarządcy majątku Groupe AA SNC, BDR & Associés w osobie Xaviera Brouarda działającego w charakterze likwidatora Groupe AA SNC, SELAFA MJA w osobie Jérôma Pierrela, współlikwidatora masy upadłości AA, SELARL Axym w osobie Didiera Courtouxa, współlikwidatora masy upadłości AA, Bibus SA, dawniej Matinvest, Allianz I.A.R.D. SA, następcą prawnym Métropole SA

(Sprawa C-344/21)

(2021/C 338/12)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Tribunal de commerce de Paris

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: AA, BB, małżonka AA, Groupe AA SNC, SI, AM, RH, RT, OE, MD, CJ, MI, Brouard-Daude SCP w osobie Xaviera Brouarda działającego w charakterze likwidatora Groupe AA SNC

Strona pozwana: Allianz Bank SA, Allianz France SA, następcą prawnym Métropole SA, Abitbol & Rousselet SCP w osobie Frédérica Abitbola działającego w charakterze sądowego zarządcy majątku Groupe AA SNC, BDR & Associés w osobie Xaviera Brouarda działającego w charakterze likwidatora Groupe AA SNC, SELAFA MJA w osobie Jérôma Pierrela, współlikwidatora masy upadłości AA, SELARL Axym w osobie Didiera Courtouxa, współlikwidatora masy upadłości AA, Bibus SA, dawniej Matinvest, Allianz I.A.R.D. SA, następcą prawnym Métropole SA

Pytania prejudycjalne

- Czy zasady dotyczące kontroli koncentracji ustanowione w rozporządzeniach nr 4064/89⁽¹⁾ i nr 39/2004⁽²⁾ należy interpretować w ten sposób, że koncentracja przeprowadzona z naruszeniem obowiązków uprzedniego zgłoszenia i zawieszenia powinna zostać uznana za koncentrację niezgłoszoną, a jeżeli tak to jakie są skutki prawne braku zgłoszenia w odniesieniu do późniejszych czynności prawnych, mających za podstawę tę pierwszą koncentrację? W szczególności, czy należy uznać, że niezgłoszona koncentracja jest „niezgodna ze wspólnym rynkiem” w rozumieniu rozporządzeń nr 4064/89 i nr 139/2004?
- Czy art. 3 ust. 5 lit. a) rozporządzeń nr 4064/89 i nr 39/2004 należy interpretować w ten sposób, że posiadanie udziałów kapitałowych przez instytucję finansową, instytucję kredytową lub firmę ubezpieczeniową przez okres dłuższy niż rok bez zatwierdzenia przez Komisję stanowi koncentrację niezgodną ze wspólnym rynkiem?
- Jakie skutki prawne wynikają z art. 3 ust. 5 lit. a) rozporządzeń nr 4064/89 i nr 39/2004 w przypadku naruszenia obowiązku wnioskowania do Komisji o przedłużeniu rocznego terminu posiadania papierów wartościowych przez instytucje kredytowe, inne instytucje finansowe lub firmy ubezpieczeniowe?
- Czy wymóg przestrzegania ogólnej zasady bezpieczeństwa prawnego należy interpretować w ten sposób, że ogranicza on możliwość podważenia niezgodnych z prawem europejskim transakcji w sytuacjach, gdy niezgodność z prawem dotyczy zdarzeń bardzo odległych w czasie oraz gdy w oparciu o niezgodną z prawem transakcję osoby fizyczne i prawne nabyły prawa podmiotowe? Jeżeli tak, to czy stwierdzone naruszenia prawa europejskiego stanowią podstawę dochodzenia roszczeń odszkodowawczych przeciwko podmiotom ponoszącym odpowiedzialność za niezgodność z prawem?
- Czy orzecznictwo TSUE dotyczące odpowiedzialności pozaumownej państw członkowskich należy interpretować w ten sposób, że w zwykłych warunkach przewidzianych prawem europejskim naruszenia prawa europejskiego przez instytucję finansową będącą państwową jednostką organizacyjną, powodują powstanie po stronie tego państwa obowiązku naprawienia szkody poniesionej przez podmioty poszkodowane w wyniku niezgodności z prawem?
- Czy art. 108 ust. 3 TFUE należy interpretować w ten sposób, że udzielona przed wydaniem wyroku Stardust Marine, mająca selektywny charakter pożyczka o preferencyjnym oprocentowaniu, przysparzająca korzyści w porównaniu do udzielonej na zwykłych warunkach rynkowych, może być uznana za pochodzącą pod względem strukturalnym z „zasobów państwowych”, skoro została udzielona przez przedsiębiorstwo publiczne, bez konieczności badania, czy była ona funkcjonalnie możliwa do przypisania państwu?

- Czy obowiązek lojalnej współpracy państw członkowskich ustanowiony w art. 4 ust. 3 TUE oraz skuteczność i skutek bezpośredni art. 88 ust. 3 [traktatu WE, obecnie art. 108 ust. 3 TFUE] wymagają, aby sąd rozpoznający sprawę co do istoty brał pod rozwagę z urzędu, a w razie potrzeby stwierdzał niezgodność z prawem wszelkiej pomocy niezgłoszonej Komisji?
- Jakie skutki prawne wynikają z braku zgłoszenia pomocy państwa Komisji Europejskiej wbrew postanowieniom art. 108 ust. 3 TFUE, w szczególności jeśli chodzi o ważność transakcji kupna, jakie mogły zostać przeprowadzone z wykorzystaniem wspomnianej pomocy państwa?
- Czy art. 108 ust. 3 TFUE należy interpretować w ten sposób, że fakt uruchomienia przez publiczną instytucję kredytową jej kapitału na znaczną skalę w celu przyznania selektywnej korzyści innemu bankowi stanowi pomoc państwa?
- Czy art. 101 TFUE, zgodnie z jego wykładnią dokonaną w wyroku TSUE ALLIANZ HUNGARIA, należy interpretować w ten sposób, że porozumienie zawarte między pełnomocnikiem a innymi przedsiębiorstwami, którego skutkiem jest naruszenie obowiązku wynikającego z przepisów prawa, należy uznać za ograniczenie konkurencji ze względu na cel, w sytuacji gdy francuskie prawo krajowe zakazuje pełnomocnikowi nabywania mienia, które zobowiązał się on sprzedać, i nakłada na niego obowiązek lojalności oraz obowiązek udzielania informacji mocodawcy lub mocodawcom?
- Czy zachodzi naruszenie art. 101 TFUE w sytuacji, gdy przedsiębiorstwa zawiązały porozumienie w celu nabycia innego przedsiębiorstwa za cenę znacznie niższą od jego wartości rynkowej, jeżeli takie nabycie wiąże się z naruszeniem przez jedno z przedsiębiorstw biorących udział w porozumieniu obowiązku lojalności, obowiązku informacyjnego lub też zakazu nabywania mienia, który francuskie prawo krajowe nakłada na pełnomocnika?
- Czy zachodzi naruszenie art. 101 TFUE w sytuacji, gdy zawiązane między przedsiębiorstwami porozumienie przyczyniło się od ukrycia przed Komisją Europejską informacji związanych z obowiązkami (w szczególności obowiązkiem zgłoszenia) ciężącymi na tych przedsiębiorstwach lub na niektórych z nich w dziedzinie koncentracji?
- Czy zachodzi naruszenie art. 101 TFUE w sytuacji, gdy celem lub skutkiem porozumienia zawiązanego między przedsiębiorstwami jest to, aby pomoc państwa nie została należycie zgłoszona Komisji Europejskiej?
- Czy art. 3 dyrektywy 2014/104/UE⁽³⁾ należy interpretować w ten sposób, że odpowiednikiem przewidzianego w tym przepisie „pełnego odszkodowania” jest w tym wypadku aktualna wartość giełdowa spółki ADIDAS?
- Czy mając na względzie wszystkie istotne okoliczności sprawy, art. 10 dyrektywy 2014/104/UE Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/104/UE z dnia 26 listopada 2014 r. w sprawie niektórych przepisów regulujących dochodzenie roszczeń odszkodowawczych z tytułu naruszenia prawa konkurencji państw członkowskich i Unii Europejskiej, objęte przepisami prawa krajowego lub zasadę skuteczności, której wyrazem jest ten przepis, należy interpretować w ten sposób, że należy uznać, iż roszczenie o naprawienie szkody wynikłej z zarzucanych przez stronę powodową naruszeń art. 101 i 102 TFUE nie jest przedawnione?
- Skoro dyrektywa ta nie ma zastosowania do naruszeń prawa Unii w dziedzinie koncentracji przedsiębiorstw i pomocy państwa, jakie przepisy prawa europejskiego należy zastosować, jeśli chodzi o ewentualne przedawnienie roszczenia odszkodowawczego, i jak należy je interpretować w świetle okoliczności istotnych dla niniejszej sprawy?

(1) Rozporządzenie Rady (EWG) nr 4064/89 z dnia 21 grudnia 1989 r. w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw (Dz.U 1989, L 395, s. 1).

(2) Rozporządzenie (CE) Rady (WE) nr 139/2004 z dnia 20 stycznia 2004 r. w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw (Dz.U 2004, L 24, s. 1).

(3) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/104/UE z dnia 26 listopada 2014 r. w sprawie niektórych przepisów regulujących dochodzenie roszczeń odszkodowawczych z tytułu naruszenia prawa konkurencji państw członkowskich i Unii Europejskiej, objęte przepisami prawa krajowego (Dz.U. 2014, L 349, s. 1).